

ved Byernes nu bestaaende Ret til ved Sundhedsvedtægterne at værne deres Befolkning mod de Farer, som kan true den ved Nydelsen af usundt Kød, ophæves eller indskrænkes.

Naar det ovenfor Sp. 3385 hedder, at det bør være Kontrollens Opgave i Eksportens Interesse at sætte en fast, ved Videnskabens Grundsætninger bestemt Grænse mellem den sunde Vare og den, der enten slet ikke eller dog først efter forudgaaende hensigtsmæssig Behandling kan nydes uden Fare for Sundheden, kan man vel være enig i, at dette er et Maal, der bør tilstræbes ikke alene for Eksportens, men ogsaa for de indenlandske Konsumenters Skyld; men det er ogsaa vist, at det aldrig fuldstændig vil kunne naas. Det individuelle Skøn hos den kontrollerende Dyrlæge maa nødvendigvis altid faa et vidt Spillerum, og der vil altid, som ogsaa Erfaringen viser, blive en ikke ubetydelig Forskel i den Streng- heds, hvormed Kontrollen føres fra de forskellige Dyrlægers Side, uden at man derfor kan angribe de Paagældendes Samvittighedsfuldhed. Der vil derfor ogsaa altid saavel fra Staternes som fra Byernes Side være en Utilbøjelighed til at anerkende en Kontrol, som foretages af Personer, paa hvis Ansættelse man ingen Indflydelse har. Naar Mindretallet ikke desto mindre har kunnet gaa med til for Eksport- slagterierne at anerkende, at Statsdyrlægens Skøn om, at Kødet er sundt og derfor egnet til Eksport, skal respekteres ogsaa i Indlandet, er dette sket dels under Hensyn til den store Interesse det under de nuværende vanskelige Eksportforhold har for Landbruget at faa en saadan Regel slaaet fast, dels og særlig fordi Faren for en for lempelig Bedømmelse her maa antages at være minimal. Saavel Dyr- lægerne som Slagterierne ville her være interesserede i en streng Bedømmelse paa Grund af den Risiko, der løbes ved, at Kontrollen mulig underkendes i Udlandet. — Naar Flertallet imidlertid paa et meget sildigt Tidspunkt af Lovforslagets Be- handling har udvidet denne Ret til ogsaa at gælde Kød, som af Statskontrollen erklæres uskikket til Export, men som man dog af Hensyn til det store national- økonomiske Tab ikke vil kassere, har Mindretallet ikke kunnet gaa med hertil, idet det af flere Grunde maa anse dette for uforsvarligt. — Ikke alene savnes den Modvægt, som havs ved Eksportkødet mod en Tilbøjelighed hos Dyrlægerne og Slagterierne til at gøre Bedømmelsen lempelig, naar Talen er om det Kød, der ikke kan stemples som fuldstændigt sundt — og det uagtet den sanitære Fare her er langt betydeligere, hvor det gælder om at sætte Grænsen mellem det sundhedsfarlige Kød og det Kød, der under Iagttagelse af visse Forsigtigheds- regler kan nydes, — men Dyrlægernes Stilling vil blive meget vanskelig lige- overfor Andelsslakterierne og de private Slagterier. Disses Interesser ville selvfølgelig gaa i Retning af at reducere Kassationsprocenten saa meget som muligt, og det saa meget mere som Risikoen ved en fejlagtig Bedømmelse bliver forsvindende saa vel for Dyrlægerne som for Slagterierne, da det vil blive meget vanskeligt at konstatere, at der foreligger en Fejl fra Kontrollens Side, naar ingen sagkyndig Efterkontrol kan finde Sted. En Garanti mod den heri liggende Fare kan ikke søges heri, at Lovudkastet har søgt at stille Stats- dyrlægen pekuniært uafhængig. Dels har dette nemlig ikke kunnet gennemføres for de mindre Eksportslagteriers Vedkommende, jfr. ovenfor Sp. 3395, dels vil Dyr- lægen de fleste Steder uundgaaelig komme til at staa i saa nært Forhold til det paa- gældende Slagteris Bestyrelse, at det vil være vanskeligt for ham at værges sig imod et Tryk fra dennes Side i Retning af lempelig Bedømmelse. Lige saa lidt vil